

L'LLA
SENSE
TEMPS
ESPERANÇA
CAMPS

Esperança Camps

L'illa sense temps

LLEGIR EN CATALÀ
ASSOCIACIÓ D'EDITORIALS INDEPENDENTS

Editorial
Meteora α

L'illa sense temps

© Esperança Camps Barber, 2016

Reservats tots els drets d'edició per

© Editorial Meteora SL

Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a

08013 Barcelona

Tel. 93 265 56 54

www.editorialmeteora.cat

contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: gener de 2016

ISBN: 978-84-944547-0-7

Dip. Leg.: B.29926-2015

Disseny de la coberta: Eduard Serra

Fotografia de la coberta: © Image Source / Corbis

Fotografia de la solapa: © Foto PRATS i CAMPS

Imprès a Liberdúplex, Sant Llorenç d'Hortons

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA, SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC, INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

Als meus pares, a les meues filles, a en J.

*Una clara conciencia de lo que ha perdido,
es lo que le consuela.*

JAIME GIL DE BIEDMA

Na Júlia Cases és tan impacient que ha arribat massa d'hora a l'aeroport. No ha hagut de fer gens de cua per facturar l'equipatge i ara juga amb l'iPhone mentre espera per pujar a un avió que l'ha de dur a l'illa on va néixer fa prop de cinquanta anys. Encara no sap que el vol sortirà amb retard. És un viatge imprevist. Un rampell. Va comprar el bitllet anit després de respondre una telefonada que a la pantalla del mòbil s'anunciava com a número desconegut. Qui la interpel·lava era l'autora d'un correu electrònic que havia rebut unes hores abans. Li va parlar d'un assassinat, d'una dona amb unes estirores clavades al cap i d'una informació que li podria interessar. Li ho va dir així, en condicional, just unes frases abans de concedir-li el dret a negar-s'hi i va afegir un *però* seguit d'un *hi ha algunes coses relacionades amb la teua família* que va acabar en alt per deixar la frase inconclusa. Tot seguit li va demanar que volés a l'illa tan prest com li fos possible. Demà mateix, si pot ser, li deia. Na Júlia ja havia llegit al diari la notícia del crim i estava certament impressionada en veure el nom del seu poble relacionat amb aquell succés tan extraordinari, tan execrable, però a l'hora tan plàstic. Ara s'adona que no

sap ben bé què hi fa, a la terminal. Té son i mal de cap. I pensa, ara, que el viatge no té cap sentit. Només espera que, després de més de dos anys sense posar-hi els peus, l'illa no la rebutgi. Sap del cert que en algun lloc hi ha d'haver un trosset de la vida que hi va deixar quan en va marxar obligada per son pare. Amb el pas dels anys hi ha tornat moltes vegades. A Menorca hi ha passat les vacances d'estiu. A Ciutadella s'hi va fer una casa que havia de ser unes arrels, una casa blava que mira la mar. O és la mar que mira la casa? O potser cap de les dues coses i la mar i la casa fan el possible per ignorar-se i per ignorar na Júlia. Mentrestant, aquells bocinets de la vida petita que tenia quan era una filleta continuen sense arpareixer.

Espera el moment d'embarcar i pensa que tal vegada ha de començar a creure en l'atzar, que potser s'ha de descordar la cotilla i deixar-se anar per iniciar una ruta per senders i viaranys ocults que no tenen a veure amb el trànsit aeri i que fa massa temps que té pendent.

Na Júlia juga amb l'iPhone i ha escrit les frases anteriors al bloc de notes. Ho ha fet en tercera persona perquè és així com està acostumada a veure's: de lluny, com un objecte aliè al seu propi jo. Per això escriu sobre si mateixa amb el mateix estil que empen els redactors mediocres que han d'omplir catorze línies per a la contracoberta d'una novel·la que publicarà l'editorial per a la qual freelancegen. Per això na Júlia ha escrit que na Júlia Cases és a l'aeroport i juga amb el mòbil i totes aquestes coses tan pelegrines. I continua fent-ho: na Júlia Cases és a l'aeroport. Juga amb el telèfon mòbil. Espera per embarcar en un avió que sortirà amb retard. Està inquieta. Pensa que el viatge és una decisió esbojarrada. Els seients són molt incòmodes i en aquestes hores del matí és impossible trobar una postura per encaixar-hi el cos. Observa els panells informatius amb l'esperança que anunciïn la sortida imminent del seu vol. Torna al mòbil i actualitza el correu electrònic. És un gest compulsiu perquè fa menys de cinc minuts que l'ha consultat. Obre la carpeta de notes

i llegeix unes línies que no entén. Les que acaba d'escriure fa un minut sobre el viatge que està a punt d'iniciar.

No es pot llevar del cap aquella imatge que no ha vist, però que la picona perquè el seu cervell és capaç d'oferir-la-hi amb tot de detalls escabrosos: Una dona vella amb unes estisores clavades a la closca, a la crisma, al cap. Aquí cal un silenci valoratiu, una pausa dramàtica que na Júlia executa amb mestria. Fa hores que no fa res més. Fa hores que escriu. De manera virtual, escriu. De cap. Fa hores que pensa dramàticament, que valora en silenci els efectes i les conseqüències de la decisió que va prendre anit. Pausa dramàtica i valorativa i escriptura mental per imaginar la dona amb les estisores clavades al cap. És morta, és clar. Ni na Júlia ni ningú no ha conegut mai cap persona capaç de sobreviure a aital atemptat. A l'aeroport espera un correu, un senyal, un anunci per megafonia que la tregui del bucle de pensament on s'ha enfonsat, però el cervell no deixa d'enviar-li aquesta visió. Una vegada i una altra. Com si dins el seu propi cap tingués una sala de projecció de cinema, com si un joc de miralls li tornés sempre el mateix fotograma: el cap de la dona trepanat per la punta d'unes estisores, que podrien ser de modista, de la marca Palmera, molt desgastades per l'ús i amb el tall molt prim de tantes vegades com la seua propietària les ha fetes esmolar, però amb una punta ferotge, capaç de foradar la calavera d'una dona que ja era moribunda abans de l'estocada. La imatge, la sessió contínua de la visió que per moments horroritza na Júlia, té un so ambient. De fons s'escolta un gemeguet. La ranera, el plany previ a la mort. L'alè més feixuc, més lleu, més fosc, més estrany, el que separa, com un tel de ceba, els dos estats. El darrer alè tantes vegades escrit, dibuixat o recitat per persones que per raons òbvies mai no l'han exhalat. Aquesta imatge que ha construït i aquest so, que només ella imagina, tenallen na Júlia que és a l'aeroport i que anit va prendre una decisió que ara considera esbojarrada i que.

Ella, que sempre ha intentat actuar de manera assenyada, va sucumbir a un impuls i va comprar el passatge a última hora. A la cartera té un bitllet obert, sense data de tornada. Es va sorprendre tramant un acudit fàcil sobre aquesta circumstància i s'ho va recriminar durament. Amb tot, quan va prémer el botó *acceptar* de la pàgina web de la companyia aèria, va començar a escriure allò que els guionistes dels telefilms barats en dirien un gir inesperat a la seua vida. Un altre gir a una vida, que, continuant amb els tòpics, i tornant a les línies inicials d'aquest relat, fa uns anys va iniciar una deriva decadent. Ella, na Júlia Cases, que sempre s'ha esforçat a seguir els camins més rectes i planers, que presumeix de posseir una determinació a prova de bomba, ara té visions que la paralitzen i li estronquen el fil del pensament ordenat.

Mentre seu i espera l'hora d'embarcar i juga amb el mòbil i repassa el twitter i cerca un correu i torna a mirar l'hora i confirma com de ràpidament es gasta la bateria de l'aparell, es representa a si mateixa com una impressora de paper continu que no deixa de vomitar lletres i nombres, com un antic teletip, amb l'alarma de les notícies urgents sonant de manera estrident. Frases curtes i inconnexes. Llumenetes que s'encenen i s'apaguen i metres i metres de paper escampat per la redacció i un becari arreglant-los i tallant-los ben rectes amb l'ajuda d'un regle de cinquanta centímetres i dipositant-los en la safata de cada secció. Urgent. Urgent. Urgent. Una dona morta, noranta-un anys, nom Marialluïsa C. T., amb unes espires clavades al cap, a la closca, a l'olla que guarda tot el *contibus* cerebral, tot el ser o no ser d'una persona. Una dona vella, indefensa. Un ninot esbojarrat i sense ànima. Una dona morta. Assassinada? Urgent. Urgent. Urgent. I més paper que surt del cervell impressora de na Júlia perquè tanca els ulls i veu l'escena. Recorda com el diari local va publicar la notícia al web. Un text molt explícit. Massa. Tant, que deixava poc espai a la imaginació del lector. Tot i així, està segura que cada persona ha vist una fotografia diferent. La seua és

aterridora i permanent. No coneix la víctima, però la dibuixa i si s'hi esforça també la pot imprimir en aquest carrusel d'informació contínua que va circulant pel seu còrtex cerebral. Va afegint dades al relat. Està segura que de jove na Marialluïsa C. T. era una dona de constitució forta i poderosa, però que amb els anys s'ha encongit. Totes les dones tornen petites quan són velles, és l'osteoporosi, diuen els metges; on va tota la còrpora que han arribat a atresorar?, *la materia no se crea ni se destruye, simplemente se transforma*, recitava com un robot la professora de ciències, però la matèria de les senyores de més de noranta anys que no saben que es moriran amb unes estisores clavades a la closca sí que es destrueix; o potser es transforma en alguna cosa invisible; potser això és envellir, esdevenir no-matèria fins que un dia ja no hi ets i l'únic que hi ha que s'assembla a tu és un forat d'absència i una fotografia antigosa que un dia també s'esborrarà.

La víctima té els cabells blancs i curts, despentinats i una mica descurats perquè feia dies que no s'aixecava d'un llit antic amb el capçal de mognin que devia estar vestit amb llençols blancs, tal vegada de fil, amb les seues inicials brodades i potser amb alguna randa senzilla. Lucrecia i Edelmira, les dues dones que en tenien cura en torns de dotze hores diàries haurien preferit que l'anciana s'hagués avingut a jeure entre les peces d'un aixovar més corrent, de mescla de cotó i tergal, que es poden rentar a seixanta graus i no s'han de planxar, però aquella dona, la víctima, la morta, na Marialluïsa, era molt tossuda i s'entestava que cada dia li possessin llençols nets de fil. Ara ja no podia donar ordres, però les cuidadores obeïen les pretèrites, i encara que eren absurdes, ni tan sols na Fina Torres, l'única familiar que tenia aquesta dona, s'havia atrevit a contradir-les. Coneixerem na Fina Torres més endavant perquè ella és la remitent oculta del correu i de les telefonades que van empènyer na Júlia Cases a iniciar aquest viatge a l'illa.

Cada matí s'alçava compixada, na Marialluïsa, i a les cuidadores els tocava canviar els llençols i rentar-los i planxar-los; i cada dia els tocava canviar la funda del matalàs, i encara sort que a la casa n'hi havia tres o quatre perquè alguns dies el ritme amb què s'embrutaven era molt superior al d'assecat. Lucrecia i Edelmira feien aquestes feines més feixugues a les vuit del matí i a les vuit del fosquet quan coincidien en el canvi de torn. No era fàcil de manejar el cos d'una dona completament baldada, per això totes dues acabaven esgotades i amb un mal d'esquena de no dir. El dia del seu traspàs, la víctima, això no ho pot saber na Júlia, però li agrada intuir-ho, du un camisó blanc de màniga llarga estampat amb floretes blaves, amb el coll redó, fermat amb tres botons folrats de la mateixa tela que el camisó. Al capçal del llit hi ha un santcris molt gran i a la tauleta, a més del got d'aigua amb una canyeta, un parell d'estampetes. Sí, segur que hi ha almenys una estampeta de Santa Rita *tan humilde, tan pura, tan mortificada, tan paciente y de tan compadecido amor por Jesús crucificado que podrías obtener de Él cualquier cosa que pidas, oh santa Rita, socorredora en la última esperanza, ¿no me vas a ayudar tú?, ¿no me vas a consolar?, recurro a ti en un caso difícil e imprevisto*, i una altra, ben rebregada, de Maria Auxiliadora, la patrona de Ciutadella, *oh bendición de María Auxiliadora, dichoso quien te pide, recibe y guarda, y después de obtenerla aquí en la Tierra la lleve a su último suspiro como prenda de vida eterna*, a veure si entre totes dues la trauen del mal pas que la té clavada al llit des de fa un parell de mesos.

La decisió de no alçar-se, la senyora Marialluïsa la va prendre i la va comunicar un matí que feia molt de sol. Just en el moment en què Edelmira, la cuidadora diürna, li deia bon dia, senyora Marialluïsa, què farem avui, ella va contestar avui no farem gaire cosa perquè no m'aixecaré, du-me les sopes al llit, i un got d'aigua ben fresca que aquesta que tenc a la tauleta hi ha fet la nit i ja fa gust de resclosit. Tenia geni i força quan ho va dir. Tota la força i tot el geni d'una dona acostumada a comandar, a viure tota sola, a prendre decisions,

a no obeir ningú més que la seua pròpia voluntat. L'endemà va fer i va dir el mateix. No m'aixecaré, du-me les sopes al llit, però vigila que la llet sigui ben calenta, que ahir era freda, però lleva-hi el tel que em farà vomitar, i canvia'm el got i l'aigua, obre la finestra que l'habitació s'oregi, du-me la ràdio que vull saber qui s'ha mort avui, *Dios misericordioso llamó de este mundo a su presencia a su siervo don*. Les dues criades es van espantar molt quan van veure que la decisió de no sortir del llit no era una anècdota i que anava en sèrio. I que passaven els dies i li duïen les sopes del dematí al llit i orejaven l'habitació i li canviaven el got d'aigua de la tauleta i li duïen el plat del dinar i ella escoltava la ràdio *Dios misericordioso llamó de este mundo a su presencia a su siervo don* i l'havien de pentinar i quan tenia necessitats fisiològiques li havien de portar una servidora en forma de cunya i ella s'ho feia al llit i l'havien de torcar i després anar a tirar-ho al vàter i netejar l'adminicle de plàstic que sempre havia d'estar a punt per si.

La senyora Marialluïsa no tenia fills ni germans ni néts ni nebots. Una dona de prop de seixanta anys, na Fina Torres, que era cosina llunyana, era l'única persona a qui l'anciana li confiava les seues coses. Na Fina Torres, ara és el moment de conèixer-la una mica més, viu molt a prop de la casa de la senyora Marialluïsa i era qui, encara que a vegades des de la distància perquè podien passar un parell de dies sense que es deixés caure per la casa, en tenia cura. Quan les criades li van comentar aquest comportament tan estrany de la senyora, quan li van dir que no tenia febre i que tenia fam i que feia bon color, i que conservava les ganes intactes d'incomodar-les i de donar ordres, però no es volia aixecar del llit, na Fina es va espantar. Es va imaginar que la vella havia perdut el seny, que patia una mena de demència que fins aquell moment no s'havia manifestat i va pensar que si era així, ja es podia preparar, que aquestes malalties són molt desagradables i molt dures de passar tant per a l'afectat com per a la família. És una persona informada, na Fina Torres, i per la

ràdio en parlen molt de la demència i de com afecta els cuidadors, i en alguns programes de testimonis que fan a la televisió a l'hora del cafè també ha escoltat casos que fan posar la pell de gallina, com el d'aquella dona que es pensava que la seua filla era sa mare i li demanava que l'acompanyés a la fàbrica a portar el dinar a son pare que feia més de cinquanta anys que era mort. Tot i aquests pensaments, i que la seua professió era la d'infermera, el paper que na Fina Torres havia assumit envers la seua cosina no es podia considerar pròpiament el de cuidadora, perquè es limitava a contractar les joves, a pagar-les i a comprovar que a la dona no li faltava res, que tot estava en ordre a la casa, que ella, na Fina, tenia altres feines, que no se sap ben bé quines eren perquè en realitat vivia de rendes, però entre les seues aspiracions no hi havia la d'anar darrere una dona vella amb capricis de vella, amb olor de vella. Així és que aquell matí, quan n'Edelmira i na Lucrecia van decidir anar juntes a trobar-la al mercat, on solia prendre cafè amb unes quantes dones desenfeinades com ella, i contar-li què estava passant, no va saber què fer ni què dir. Va córrer cap a la casa i va interrogar l'anciana. Li va tocar el front per comprovar que no tenia febre. Li va mirar la tensió arterial. Li va comptar les pulsacions del cor. Li va fer preguntes per constatar que les contestava totes amb coherència. La senyora Marialluïsa només li deia que no tenia cap mal, però que sabia del cert que aquell matí no havia de sortir del llit. I què voleu que fem, nosaltres?, na Fina. Res, què vols fer tu ara?, no n'has de fer res tu si m'aixec o no m'aixec, i no facis venir cap doctor que no tenc cap mal, senzillament que el cos em diu que em quedi colgada, na Marialluïsa. Li diré a n'Edelmira que vos faci una cremeta de verdures i un poc de peix a la planxa, na Fina Torres. Na Marialluïsa es va fer la dormida: aquell dia i la majoria dels que van seguir. Tal com s'imaginava na Fina, la dona va anar perdent la força a poc a poc. De manera quasi imperceptible els seus gestos es van suavitzar i la seua veu va perdre potència i claredat. Na Fina va parlar amb el metge i ell només li va poder dir que si no li feien una exploració profunda no podia determinar si

l'anciana patia demència senil, i que el més probable és que la dona s'havia cansat de viure i s'havia disposat a esperar la mort, pensi que és com si estigués hivernant, cuidin-la, donin-li el menjar que necessiti i no la forcin a fer res que no li vengui de gust, que ja té noranta-un anys i el seu cervell ha decidit que se'n vol anar, però el seu cos és molt fort.

Dos mesos després d'aquesta conversa, un matí, quan n'Edelmira va entrar a despertar-la, va trobar la senyora Marialluïsa ajaguda de manera estranya, en una posició que no era l'habitual, com engarrotada, amb la boca torta. Un fil de bava espessa li davallava per la barra i pel coll i ja havia fet camí per dins el camisó. El metge, el mateix que havia diagnosticat que la senyora s'havia cansat de viure i que estava acomodant el cos al moment de la partida, va confirmar que na Marialluïsa acabava de patir un ictus i que tant podia durar un dia com una setmana com un mes, que si volien la podien dur a l'hospital, però que amb l'edat que ja tenia, i les ganes de marxar que demostrava. I va deixar la frase en alt, la va tallar en sec. N'acabava poques de frases el metge de capçalera que es va comprometre a passar cada dia pel domicili de la senyora Marialluïsa perquè. I ho va fer, fins al dia que es va morir amb unes estisores clavades al cap, pobra dona. No hi comptava, ella, amb això de les estisores. Ni tan sols en té cap a la cambra. Les de tallar-se les ungles les guarda a l'armariet de la sala de bany, part damunt el lavabo, i les de cosir són al caixó dels fils, al segon calaix del canterano, també de moguin, amb el sobre de marbre de l'habitació on no dorm ningú. L'hauríem de fer netejar, el marbre, que ja grogueja, el bicarbonat diuen que fa bo, si ma mare el veïés es posaria les mans al cap en comprovar com ha envellit aquest moble que amb tanta cura va conservar tota la seua vida per deixar-me'l a mi, i jo l'hauria d'haver deixat a la meua filla si l'hagués tinguda, però nostre senyor no em va concedir aquest regal, ja ho deia el rector quan anava a confessar-me i li explicava que m'hauria agradat tenir almenys una filla que m'alegrés les velleses,

però en Met, el meu home, pobre, no podia ajudar a l'altíssim a fer-ho possible perquè va tornar de la guerra fet un Sant Llätzer, amb ferides lletges per tot el cos, que a mi em feia cosa fins i tot entrar a la cambra on va jeure una partida de setmanes fins que no es va mig curar i ens vam poder casar perquè així li ho havia promès abans de partir, i les nostres famílies també ho havien acordat així, i era tan jovenet quan se'l van endur al front, mesquinet, en Met, el vaig esperar mesos i quan me'l van tornar, pobre home, era una desferra de persona de tantes coses lletges com va haver de veure i es veu que també en va haver de fer de coses que serien pecat, però ell parlava poc, i allò de matar a sang freda el seu propi cosí perquè el va confondre amb un roig malvat enmig de la boira ho vaig saber perquè m'ho va explicar un company seu, en Xec, un al·lotet d'aquí de Ciutadella amb qui compartia bivac, però després de la guerra d'aquí va demanar anar-se'n de voluntari a la guerra d'Europa i ja no va tornar més, però abans de marxar, un dels dies que venia a veure en Met, quan estava tan fotut i li feia tanta companyia, li vaig dir si volia parlar amb mi, si m'havia de dir res, i em va contar com va anar això de l'accident, en Xec va dir accident i jo també sempre he pensat que havia estat un accident, però el meu pobre Met no ho va pair mai, es veu que el seu cosí petit que era com una anguila, va descobrir on s'amagaven i hi va anar a dur-los una mica de menjar, però quan li van donar l'alto enmig de la fosca i van demanar-li el sant i senya, ell no el va saber o no els va fer cas, potser va pensar que la cosa anava en broma, i en Met meu no hi estava per bromes, que la guerra és una cosa molt seriosa, i va disparar contra el que es movia que va resultar ser el seu cosí que va quedar sec a l'acte, al costat de la senalla amb uns rosegons de pa i mig cantó de formatge que sa mare havia arreglat no se sap ben bé d'on, i quan ens vam casar encara va parlar menys, no era home ni era res el meu Met, que em va durar només sis anys, i cada dia de cada setmana de cada mes de cada any, un darrere l'altre, jo anava a missa i resava perquè el bon Jesuset m'enviàs aquesta filleta que havia de menester per alegrar-me les

velleses i per passar-li el canterano de moguin i tot el que conté, que és un bé de Déu de llençols i tovalloles i davantals i mantellines amb brodats fets d'or i plata.

Aquesta dona que na Júlia s'imagina a l'aeroport estant i que es va casar amb un home esgarriat i que no va tenir la filla que somniava, ara és morta perquè algú li va clavar unes estisores al cap i com que estava baldada perquè havia patit un ictus i ja no hi era gaire sencera, no va poder fer res per defensar-se de l'atac. Segons les notícies del diari, en el moment del crim dormia, estava tota sola a l'habitació perquè, diu Lucrecia, la cuidadora del torn de nit, que va sortir un moment al pati per comprovar si la rentadora havia acabat tot el cicle, i com que va veure que era a l'últim minut del centrifugat va decidir esperar per deixar la roba estesa i avançar feina, que quan la senyora està desperta has d'estar-ne sempre pendent, que està molt malalta, pobra, encara que l'única diferència que hi ha entre el son i la vetlla són els ulls, que els té oberts, però la resta, res de res, no es mou ni parla ni reacciona a res. I diu Lucrecia que quan va tornar a l'habitació per comprovar que tot estava en ordre es va trobar un cos que ja no era el d'una malalta, sinó el d'un cadàver amb unes estisores clavades al cap i va cridar com una boja i va tenir molta por, segons va declarar, i va sortir al carrer, però no va veure ningú i es va posar a córrer i a botar enmig de la placeta i va veure els cambrers del Jaume II que baixaven les persianes i.

Na Júlia Cases, això, encara no ho sap, o no ho sap tot, o no ho intueix. Espera l'avió, juga amb l'iPhone i veu les estisores i tal vegada també un regalimet de sang seca aferrada als cabells blancs de na Marialluïsa, un pilot informe compost pels pèls, la peladina i la laca que la perruquera li posa a la tofa una vegada a la setmana quan va a casa seua a pentinar-la, dotze euros, i escolta el crit de pànic que la víctima no va fer mai perquè en el seu estat n'era incapaç, i imagina el gemec inaudible que va dependre en traspasar. Juga amb

el mòbil, na Júlia, i cerca si en algun racó de la terminal hi ha un endoll perquè el nivell de la bateria està baixant molt ràpid, i escriu compulsivament i llança les frases al twitter. Res de les estisores i res de l'assassinat. El que piula són provocacions que amolla com si fossin bimbolles de sabó. Sap que alguns d'aquests missatges arribaran als terminals d'altres usuaris de la xarxa i aquests els reenviaran per multiplicar-ne l'efecte. Uns altres, en canvi, s'estimbaran contra les roques i rebotaran sense que ningú en reculli el contingut. Seran paraules eixorques, escrites en va; frases que no propiciaran cap debat encès; expressions que s'han quedat a mitges, que han nascut orfes i que ningú no ha alimentat amb pa i xocolata.

El lector ja ha vist com es comporta na Júlia Cases, però falta explicar-li que té els ulls verds i els cabells molt llisos de color castany claret, que avui s'ha recollit en una coa de cavall. Ja fa temps que ha començat a fer-se unes discretes metxes de color més clar que el propi per dissimular les canes que s'entesten a fer-se insidiosament visibles. Avui, per viatjar, s'ha maquillat lleugerament i s'ha vestit còmoda, quasi de manera esportiva, però amb peces escollides i de bona qualitat. Una brusa blanca de lli sense mànigues i uns texans ni massa ajustats ni massa amples, fa una talla quaranta-dos, a vegades la quaranta, depèn de la marca i del patró i de les ganes que té de destacar les seues formes, però la seua talla de tota la vida és la quaranta-dos, és pel cul, es convenç, mira que m'agradaria baixar-ne una, la quaranta seria perfecta per a mi, hauria de fer una mica d'exercici cada dia, apuntar-me a un gimnàs i fer pilates i steps, i caminar per la cinta com una autòmat de manera regular, però no puc aguantar l'olor que fan aquests locals, una mescla de transpiració antiga i fregues i begudes isotòniques rànies, ho escriuré al twitter, des de l'aeroport explicaré que no m'agrada fer steps i que les dutxes col·lectives em fan oi, niu de fongs, com són, i que les persones que caminen o corren sobre les màquines pareixen zombis alienats amb una cinta al cap per recollir litres de suor estèril, l'altra opció és fer-se una liposucció

en aquesta zona, la dels glutis, el pompis, que diuen els cursis, la que fa més embalum del que tocaria, però li fa por. Fa uns anys va fer un reportatge sobre clíniques il·legals que operaven dones sense adoptar les mínimes condicions higièniques i feien autèntiques barbaritats. També va escriure que hi ha clíniques meravelloses on es cometen errors mèdics i alguna dona no es desperta de l'anestèsia i una cosa és morir-se d'un atac a l'aeroport i l'altre és fer-ho connectada a una màquina que et xucla el greix de les cuixes. Al braó esquerre hi du un Tendance molt gran, de color taronja, i al dret, tot de braçoletes amb pedretes de colors muntades sobre or i acer de la col·lecció d'estiu de Tous que dringuen amb el més mínim moviment de la mà. S'ha calçat les Converse blau cel, aquestes noves que tenen l'estrella de tela calculadament esfilagarsada, com en una mena de relleu, i sap que té un aire molt més juvenil, que s'allunya artificialment dels prop de cinquanta anys que consten al carnet d'identitat que ha hagut de mostrar en facturar i de poc que no se'l deixa oblidat quan passava pel control de seguretat. Maleïts enginys. A primera hora del matí ja ha hagut de patir una humiliació. L'han obligada a descalçar-se i una agent de la Guàrdia Civil, amb els cabells recollits en un monyo, l'ha fregada amb un aparell en cerca d'un presumpte objecte metàl·lic amagat en algun plec del seu cos. Això també ho ha tuitejat. Se sent guapa i en forma, a pesar de l'aversion als gimnasos i a les màquines diabòliques amb les empunyadures suades. Vol ser jove per sempre i cabre dins una talla quaranta de texans i tenir sempre els cabells quasi rossos i la pell llisa i suau i canvia d'idea, i pensa en Faust, però no ha trobat el llibre d'instruccions, no sap on és el forat per on ha de guaitar i citar el diable i intentar vendre-li l'ànima, vol ser jove, ella, i vol poder-se calçar les Converse sense semblar una Barbie patètica i desfasada i per això estaria disposada a pagar un preu molt alt per aconseguir-ho. No, l'ànima no. O sí. Realment què en fa ella de l'ànima? Per a què la vol? Si el diable li diu seràs jove per sempre, ella dirà sí; si el diable li diu m'has de donar l'ànima, ella dirà sí; si el diable li diu.

És a l'aeroport i observa si entre la resta de viatgers lleganyosos n'hi ha cap que tengui la coa de Pere Botero. Està a punt d'escriure-ho a la xarxa, però es conté, això no, i les estisores tampoc, té una reputació digital que ha de preservar, a més la gent es pensaria que estic boja si començ a escriure coses com aquestes, i si faig referències literàries tan d'hora, també es pensaran que som una pesada i una pedant, ells em volen enrotllada, divertida i pròxima.

•